

MÉRT NEM TUDNAK A FÁK JÁRNI?

Erdélyi cigány népmese

Közli: *Hermann Antal*

Sok ezer évvel ezelőtt volt olyan idő, mikor a fák is tudtak járni.

Élt egyszer egy igen fösvény ember, aki igen gazdag volt, de szerette volna, hogy még többje legyen. Ez az ember egyszer kiment az erdőre és látott ottan egy igen szép tölgyfát. Elég tűzifája volt ugyan otthon, de ez a tölgy nagyon megtetszett neki, megszólította tehát: „Jer velem kunyhóhoz, nincs tüzelőfám!” És a tölgyfa követte. Amint egy darabig mentek, elfáradt az ember és így szólt a fához: „Nagy és erős vagy; vigy el engem a kunyhóhoz!”

A tölgy megállott, és az ember felkúszott egy ágra s a fa aztán tovább ment.

Egy rétre érkeztek, egy fehér ökör legelt ottan. Az ember így szólt: „Fám van, de igen jó volna, ha sütni való húsom is volna! Megtehetnéd azt, hogy leüsd ezt az ökröt s vigyük el a kunyhóba!”

A fa nem szólott egy szót sem, hanem az ökörhöz ment és vastag ággal úgy fejbe vágta, hogy halva rogyott össze. Ezután ágaira emelte a leütött ökröt és tovább ment.

Amint ismét ment egy darabig, találkozott egy szekérral. A szekeres szundikált és a lovak lassacskán ballagtak odább. Az ember meglátta, hogy a szekeren egy hordó bor van és így szólt a tölgyfához: „Fám volna, húsom is volna, de borom nincs. Nem vehetnéd ezt a hordó bort is ágaidra?”

A tölgyfa ismét nem szólott egy szót sem, hanem közel ment a szekérhez, elemelte a hordót és tovább ment.

Kis idő múlva egy kis templom mellett haladtak el. Ekkor így szólt az ember a tölgyfához: „Fám volna, húsom is volna, borom is volna, de nincs serpenyőm, melyben megsüthetném a húst! Megtehetnéd azt is, hogy levedd a harangot a toronyból! Milyen jó serpenyőt csinálhatnék magamnak belőle!”

A tölgyfa nem szólt egy szót sem, hanem közeledett a toronyhoz, benyúlt a torony ablaknyílásán és kivette a harangot.

Éppen fel akarta akasztani egy ágára, ekkor villám csapott le az égből, lesújtotta a tölgyfát, az embert az ökörrel és a boros hordóval együtt. Csak a harang maradt sértetlenül s az emberek ismét felakasztották a toronyba s hirdette tovább az Isten dicsőségét.

Ettől az időtől fogva a fák nem mozdulhatnak többé helyükből.